

Erland infriade \ iw sin spelmansdröm

Vad vore livet utan musik? Det skall ju svänga en smula om tillvaron. En sommardag, en lövad dansbana och femton spelmän. Det är himmelriket för Erland Eriksson i Flen.

Han är ju nästan född med ett musikinstrument i handen och han är också mannen som sent omsider i livet förverkligade sin dröm.

Det var Erland Eriksson på Bergsgatan i Flen som för tre år sedan tog initiativet till Svenska durspelsföreningen. En intresseorganisation för folk som trakterar ett instrument som är en föregångare till dragspellet och har anor från 1700-talet.

Erland Eriksson håller sålunda i ordförandeklubban för en rikstäckande förening som vårdar och värnar om gammal musikkultur.

- Jag tycker vi har kommit långt på den inslagna vägen under de gångna tre åren, säger Erland.

Allt fler möter upp

- Målsättningen är ju stadigt återkommande spelträffar och rhöten där musiken står i förgrunden. Allt fler från olika delar av Sverige möter upp till gemenska-

pen, och det bevisar i allra högsta grad att det finns underlag för en förening.

Men faktum är att idén till Svenska durspelsföreningen föddes i Torshälla 1988.

Då medverkade Erland Eriksson i en durspelstävling, och som vinnare blev han 500 kronor rikare. Och det var då han fick föreningsidén som han sedermera, givetvis med hjälp av andra entusiaster, omsatte i praktiken.

En bygdens son

Erland Eriksson är en son av bygden fast'det är en karl som under arbetslivet rört sig en smula i landet. Han är född i Forssa, yngst av sex bröder. Fadern var torpare, men tidigt gick flyttlasset mellan olika gårdar i omgivning- en.

Erland ville bli trädgårdsmästare och prövade också på yrket en kortare tid. Det är klart han tidigt fick hjälpa till i jordbruket, men hågen stod inte till plogen. Han blev i stället med åren industriarbetare och arbetade på Degerfors järnverk när Gunnar Nordahl "Hambo" och "Skjorta" såg till att Degerfors hängde med i fotbollssocieteten.

Började med munspel

Men för Erland handlade det huvudsakligen om musik, och för

att ta det hela i rätt ordning så var han bara sex år när han kom över sitt första musikinstrument.

Fadern spelade munspel, och det är klart att Erland tog efter. Han lärde sig snabbt "farsans" låtar på gehör, och han var riktigt duktig på att sjunga dåtidens stora örhänge "Johan på snippen".

Munspelet avlöstes av fiol, sedan blev det dragspel, gitarr och durspel.

- Nu har jag väl nått målet vad gäller musikintresset, menar Erland. Nu önskar jag bara att det blir flera ungdomar som möter upp i vår durspelsförening så att det också blir sörjt för återväxten.

Lokalförening

Men det räcker inte med att hantera ordförandeklubban och spela upp till dans vid durspelsföreningens träffar. Erland har flera järn i elden. Han är spelldare för en lokal durspelsförening som heter "Spelorrarna" också den med anor från 1990.

Orrarna har tretton medlemmar som med jämna mellanrum underhåller sin omgivning, givetvis med traditionsbundna låtar.

För Erland Eriksson handlar tillvaron om musikkultur som skall föras vidare till kommande generationer.

ROLF MALMBERGH



Erland Eriksson förverkligade sina drömmar. Han är mannen som samlat alla durspelare i Sverige i en förening där han själv är ordförande.